

Vores forskning – vores dagsorden

**Når man kan sige “forskning viser...”
i stedet for blot “jeg synes...”,
står man væsentlig stærkere.**

*Skrevet af Svend Vittinghus, ambulancebehandler
og forskningsassistent & Tania Stenbæk Bloem, journalist.*

Jeg hedder Svend Vittinghus, og jeg valgte at blive ambulancebehandler for at hjælpe mennesker og redde liv. Af og til har jeg dog undret mig over, om nogle af de metoder, vi er underlagt, rent faktisk er de bedste. Vores fremgangsmåder er - groft sagt - taget fra skadestuen og trukket ned over ambulancen. Og hvor mange gange har man ikke stået i en situation og tænkt, 'det må kunne løses bedre'?

Det er min mission, at når og hvis man tænker sådan, at man så gør noget ved det. Det er jo os, der har den unikke indsigt. Derfor er det også os, der skal bidrage til forskningen, så vi kan optimere vores rutiner til gavn for patienterne og os selv.

Første spadestik

For mit vedkommende var det en heldig række tilfælde, der gjorde, at jeg kom i gang med forskning. Min far er læge og har forsket hele mit liv, så det har aldrig været en fremmed planet for mig. Tværtimod.

Til DEMC5 (Danish Emergency Medicine Conference 2013) faldt jeg i snak med den lægelige ansvarlige Erika Christensen, som spurgte mig, hvad jeg gerne ville. Jeg svarede, at jeg gerne ville forske. Hun anbefalede mig at tale med Ingunn Riddervold, en lektor ved præhospitalets forskningsafdeling, som sad ved samme bord. Samtalerne fik virkelig vakt min interesse.

Jeg ville gerne klare det med baglandet, så efterfølgende sikrede jeg mig, at min områdeleder var med på ideen. Dernæst manglede jeg bare at finde et projekt.

Kort tid efter på en returkørsel talte jeg med en læge, der ville teste, om der var forskel på hjertemassage, alt efter om man havde isolerende handsker eller almindelige handsker på. Jeg hoppede straks med på holdet og fik mine første erfaringer med forskningen.

Det gav mig mod på et selvstændigt projekt. RUS udmeldte, at de gerne ville

have nogle bidrag til DEMC6. Via den allerede indsamlede data gik jeg i gang med at se på kvaliteten af hjertemassage alt efter ambulancepersonalets alder. Det endte med et abstract - en sammenfatning af forskningsprojektets formål, metoder, resultater og perspektivering - og vandt 'high ranking abstract'.

Eftersom tingene begyndte at gribe om sig, følte både min områdeleder og jeg, at vi var nødt til at få mere formel kompetence inden for forskning. Så jeg tog et online-kursus i medicinsk statistik fra Stanford University samt et kursus i præhospitalet forskning af Falck Foundation. Det er vigtigt at kunne leve op til den generelle standard, så redeligheden er intakt. Potentielt brugbare data kan blive underkendt, hvis for eksempel indsamling eller håndtering ikke er gjort korrekt.

20% forsker

Det, der for alvor fik tingene til at tage fart, var da Falck inviterede mig og to andre forskningsinteresserede ambulancebehandlere til møde i marts 2015. Der deltog forskellige interessenter, blandt andre Heidi Vikke, der er afdelingsleder for afsnit for forskning og udvikling i Falck. Efterfølgende tilbød hun to af os en deltidstilling som forskningsassistenter, som vi takkede ja til. Det vil sige, at jeg 80 procent af min arbejdstid fungerer som ambulancebehandler, mens de sidste 20 procent går med at guide kolleger i at søsætte forsknings-ideer og selvfølgelig også med min egne projekter.

For tiden er jeg i gang med at kigge på forskellen mellem den melding det præhospitale personale får og meldingen på akutafdelingen fra vagtlægeordnede indlæggelser. Det er min formodning, at der er stor forskel, og at vi kan yde en langt bedre og mere nøjagtig behandling, hvis vi fik samme informationer som akutafdelingen.

Udover rådgivning satser vi også på at kunne holde foredrag for ambulancepersonale. Vi kan derved få udbredt viden om forskningens betydning inden for vores felt og klargjort, hvordan man skal forholde sig til for eksempel evidensbegrebet, etik, dataindsamling og statistik.

Forskning på pensummet

På længere sigt mener jeg uden tvivl, at forskningsteori og -metode skal være en del af ambulancebehandler/paramediciner-uddannelsen, som man ser det på for eksempel sygeplejestudiet. Vi

skal være bedre rustet fra start, så vi kan sætte vores særlige indsigt i system og have kompetencerne til at tage det næste skridt. Ultimativt kan det jo ende med, at vi redder flere liv. Og det er nu engang det, vi er her for!

Opfordring

Hvis man gerne vil høres og synes, der skal ske ændringer på et givent område, så er det en forudsætning, at man har noget data at bakke det op med. Så hvad der starter som en nagende mistanke, kan hurtigt indsamles og systematiseres. Til syvende og sidst kan man stå med et produkt, der sort på hvidt viser, at der må og skal laves om på en eller flere procedurer.

Vi skal insistere på at blive hørt som selvstændigt organ, og den bedste måde at gøre det på, er via forskningsprojekter.

Du må endelig ikke tøve, hvis du går med en undren i maven. Kontakt mig, hvis du arbejder vest for Storebælt (Jylland, Fyn osv.) og kontakt Rasmus Lyngby, hvis du arbejder øst for Storebælt (Sjælland, Bornholm osv.). Vi sidder klar til at kunne guide og hjælpe dig med at udarbejde en plan for hvordan, du kan komme i gang med dit eget forskningsprojekt.

Scan QR-kode for information på Svend Vittinghus

Scan QR-kode for information på Rasmus Lyngby

Kontaktdata:

Vivi Nør Jacobsen
Udviklingskonsulent
26 39 46 26
vivi.noer@3f.dk

Maja Broløs
Udviklingskonsulent
23 98 64 25
maja.broløs@3f.dk